

2) public organizations which protect public order and state borders may apply administrative coercion to individuals and to legal entities;

3) public organizations which protect public order and state borders may apply administrative coercion using single actions;

4) public organizations which protect public order and state borders have the right to use physical force, special means of personal protection and self defense;

5) only acting together with police officers and soldiers of the State Border Guard Service of Ukraine public organizations which protect public order and state borders may apply administrative coercion that implies the restriction of personal rights of an individual [5, p. 80].

References:

1. Статистика співпраці громадських формувань та міліції у 2012 році / Інформбюро «Сек'юриті ЮЕй». - [Електронний ресурс]. - Режим доступу : http://security-ua.com/index.php?option=com_k2&view=item&id=3930:statistika-spiivpratsi-gromadskih-formuvan-ta-militsiy-u-2012-rotsi&Itemid=574&lang=ги.

2. Павлюк П.П. Про роботу громадських формувань з охорони громадського порядку міста Івано-Франківська за 6

місяців 2011 року / П.П. Павлюк. - [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://www.mvk.if.ua/news/11839/>.

3. Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону: Закон України від 22 червня 2000 року (з наступними змінами та доповненнями). - Відомості Верховної Ради України. - 2000. - № 40. - Ст. 338.

4. Про затвердження Типового статуту громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону, описів зразків бланка посвідчення і нарукавної пов'язки члена такого формування : Постанова КМУ від 20.12.2000 № 1872. - [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1872-2000-%D0%BP>.

5. Віхляев М.Ю. Громадські формування з охорони громадського порядку як суб'єкти відносин, пов'язаних із застосуванням адміністративного примусу, наділені активною адміністративною правосуб'єктністю / М.Ю. Віхляев // Наше право. - 2013. - № 6. - С. 78-81.

Підгорний Богдан Анатолійович

здобувач Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого
(Україна, м.Харків)

ПРИНЦИПИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НЕДЕРЖАВНОГО СЕКТОРУ БЕЗПЕКИ В СФЕРІ АДМІНІСТРУВАННЯ ПРОТИДІЇ НЕЗАКОННОМУ ОБІГУ СИНТЕТИЧНИХ НАРКОТИКІВ

На сучасному етапі розвитку України за умов розширення недержавного сектору безпеки все більше актуальною є з'ясування принципів забезпечення недержавного сектору безпеки в сфері протидії незаконного обігу синтетичних наркотичних засобів. На сьогодні в Україні діють чисельні служби безпеки підприємств фірм і банків, а також організації, що спеціалізуються у сфері

охоронної діяльності фізичного та юридичного захисту громадян.

Спочатку з'ясуємо розуміння складові поняття конструкції принципи забезпечення недержавного сектору безпеки в сфері протидії незаконного обігу синтетичних наркотичних засобів. Правові принципи права виступають як відправні положення (правила), які входять безпосередньо в його зміст, представлені в якості найважливіших норм, реально

виражені і закріплені в цих нормах. Етимологія терміну «принцип» походить від латинського слова «*principium*», що трактується як: 1) основне, вихідне положення теорії, вчення тощо, керівна ідея, основне правило діяльності 2) внутрішнє переконання, погляд, що означає норму поведінки; 3) основа устрою, дії будь-якого механізму, приладу [1, с. 409]. Отже, принципами є основні, вихідні засади, які визначають природу й соціальну сутність явища, його спрямованість і найсуттєвіші властивості.

У Законі України «Про заходи протидії незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів» від 15.02. 1995 р., № 62/95-ВР наведена конструкція «незаконний обіг наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів» – це діяння з: культивування рослин, включених до Переліку наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів (далі – Перелік), розроблення, виробництва, виготовлення, зберігання, перевезення, пересилання, придбання, збуту, ввезення на територію України, вивезення з території України, транзиту через територію України, використання, знищення наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів, що здійснюються з порушенням законодавства про наркотичні засоби, психотропні речовини і прекурсори (ст. 1) [2].

Вкажімо, що під адмініструванням протидії незаконному обігу наркотичних засобів можна розуміти цілеспрямовану взаємодію публічних адміністрацій з юридичними та фізичними особами з приводу забезпечення реалізації законів та підзаконних актів і виконання частини основних функцій в сфері протидії незаконного обігу наркотичних засобів. Стосовно суб'єктів протидії незаконному обігу наркотичних засобів, то законодавець покладає цю протидію на МВС України, СБ України, Генеральну прокуратуру України, органи доходів і зборів, Державну прикордонну службу, ДСКН України та інші компетентні органи виконавчої влади (ст. 3) [2]. При

вищевказаних органах функціонують громадські ради.

У зв'язку з цим діяльність громадських рад при вищевказаних суб'єктах протидії підпорядкована загальним, основним засадам, ідеям організації та здійснення діяльності. Разом з тим, кожна громадська рада кожного органу протидії, у своїй діяльності підпорядкований власним, спеціальним принципам. Отже, можна виділити загальні і спеціальні принципи забезпечення недержавного сектору безпеки в сфері протидії незаконного обігу синтетичних наркотичних засобів.

До числа перших, на нашу думку відносять, як: законність; гласність; професіоналізм; соціальна орієнтованість; публічність; регулярність; систематичність; повнота; ефективність та ін. Так, приміром, принципи політики у сфері обігу наркотиків визначені Законом України «Про наркотичні засоби, психотропні речовини і прекурсори» від 15 лютого 1995 р. № 60 /95–ВР [3]. До них відносяться такі як: 1) запобігання відтоку наркотичних засобів, із законного (легального) обігу; 2) зменшення шкоди від наслідків незаконного вживання наркотичних засобів; 3) встановлення єдиного порядку ліцензування видів діяльності з обігу наркотичних засобів; 4) координацію діяльності органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування у сфері обігу наркотиків; 5) зменшення кількості правопорушень у сфері обігу наркотичних засобів; 6) обмеження реклами наркотичних засобів; 7) створення умов для проведення наукових досліджень, впровадження нових технологій у сфері розроблення, виробництва, виготовлення наркотичних засобів 8) розвиток міжнародного співробітництва у сфері контролю за обігом наркотичних засобів (ст.4) [2].

Спеціальними принципами забезпечення недержавного сектору безпеки в сфері адміністрування протидії незаконному обігу наркотиків можуть бути наступні. взаємна відповідальність державних і недержавних структур перед законом за дії, що наносять збитки національним інтересам, а також правам

людини, її власності та діловій репутації; захист державою законних інтересів недержавних організацій у цій сфері; взаємодія в боротьбі з кримінальним сектором в дослідженій сфері; взаємодія в боротьбі із організованою злочинністю в зазначеній сфері; надання пріоритетної допомоги недержавним організаціям, які приймають безпосередню участь в захисті

безпеки та повага і дотримання прав і свобод людини і громадянина тощо.

Науковий керівник: д.ю.н., проф.кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого Настюк Василь Якович.

Підлісна Ксенія Олексіївна

аспірантка кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого (Україна, м.Харків)

КОНТРОЛЬ ЩОДО ПРАВОВОГО СТАТУСУ БІЖЕНЦІВ ЯК ЧИННИК ПРИВАТНОЇ БЕЗПЕКИ

Чинний Закон України «Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту» диференційовано підійшов до проблем забезпечення прав та свобод біженців на різних стадіях розгляду їх справ, пов'язаних з їх зверненням за захистом в Україні. В даному процесі, важливе значення мають заходи державного та недержавного міграційного контролю. Згідно чинного Закону, контрольні міграційні функції спрямовані на: забезпечення тимчасового працевлаштування, навчання, медичну допомогу в порядку, встановленому законодавством України; безоплатну правову допомогу у встановленому порядку; конфіденційне листування з УВКБ ООН та право на відвідання співробітниками УВКБ ООН. Особа, яка звернулася за наданням статусу біженця чи додаткового захисту і стосовно якої прийнято рішення про оформлення документів для вирішення питання щодо визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, зобов'язана: подати центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту, відомості, необхідні для вирішення питання щодо визначення біженцем або особою, яка потребує

додаткового захисту; проходити медичне обстеження на вимогу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері біженців та осіб, які потребують тимчасового або додаткового захисту; з'являтися до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту, у визначений ним строк.

Державний та недержавний міграційний контроль мають єдині завдання – різниця у суб'єктах здійснення контролю і відповідно у їх функціях. Суб'єктами державного міграційного контролю є: працівники Державної міграційної служби України, Державної прикордонної служби України. Суб'єктами недержавного міграційного контролю є неурядові, громадські організації: представництва Міжнародної організації з міграції, Міжнародної організації праці в Україні, Центр досліджень проблем міграції.

Об'єктом міграційного контролю є особи, які здійснюють: перетинання державного кордону, імміграцію в Україну, трудову міграцію, тимчасово перебувають на території України; особи, які здійснюють: оформлення правового статусу (громадянства України,